

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 4955/16
21.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јасмине Стаменковић, председника већа, судија Татјане Влаисављевић и судије Милице Лакићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца СОКОЈ – Организација музичких аутора Србије, Београд, Мишарска 12-14, кога заступа Милутин Трнинић, адвокат из Београда, ул. Краља Милутина бр. 37, против туженог „Velebit Group“ д.о.о. Београд, ул. Булевар Михаила Пупина бр. 55/4, кога заступа Славица Стојадиновић, адвокат из Београда, ул. Булевар Зорана Ђинђића бр. 125, ради утврђења, вредност предмета спора 32.655,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 1 П 4596/2014 од 26.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2017. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 1 П 4596/2014 од 26.04.2016. године у делу става III изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 9.150,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате и у ставу IV изреке пресуде.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА иста пресуда у делу става III изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на исплату износа од 1.735,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбачена је тужба у делу којим је тражено да суд утврди да је неовлашћеним коришћењем ауторских права, а која према дозволи за рад издатој од стране Завода за заштиту интелектуалне својине бр. 1119/10/2 од 30.04.2010. године штити тужилац, тужени изврши повреду ауторског права предвиђену чланом 204. Закона о ауторском и сродним правима. Ставом II изреке пресуде одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе на исплату износа од 21.770,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од

10.885,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате, а ставом IV изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду у ставовима III и IV изреке због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тачка 12. и погрешне примене материјалног права. Истиче да постоји противречност између става I изреке којим је тужба делимично одбачена и става III којом је тужени обавезан да тужиоцу исплати накнаду без правног основа. Наводи да је суд обавезао туженог на исплату износа од 10.855,00 динара који обухвата и обрачунати порез на додату вредност, иако тужилац туженом није испоставио фактуре већ је и вештачење вршено на основу испостављених профактура. Указује да тужени у својим објектима нема уређаје за емитовање звука, да су достављени записници о контроли контрадикторни и да исти нису достављени туженом. Истиче и да тужени нема продавницу на адреси која је наведена у записнику од 20.11.2012. године. Побија одлуку о трошковима, наводећи да је тужилац само успео у спору у незнатном делу, а да одлука суда о трошковима поступка није у складу са успехом странака у спору. Предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтев одбије или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана у делу који се односи на обрачунати порез на додату вредност, док у преосталом делу није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју тужени без основа указује. Побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је разумљива, а разлози су јасни и у складу са стањем у списима.

У конкретном случају пресуда је донета у спору мале вредности, па се сагласно члану 479. Закона о парничном поступку жалба може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Зато жалбени наводи туженог о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању нису разматрани од стране другостепеног суда, као и наводи о погрешној оцени доказа који би представљали релативно битну повреду одредаба поступка у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тужбеног захтева је ауторска накнада за јавно саопштавање музичких дела у објектима туженог у Београду, ул. Булевар Зорана Ђинђића бр. 126 и у Новом Саду у улици Цара Лазара бр. 98, погрешно означен као бр. 88 у периоду од 01.01.2012. године до 28.02.2013. године.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац је колективна организација која је у складу са Законом о ауторском и сродним правима, а на основу дозволе Завода за интелектуалну својину, овлашћена за колективно остваривање имовинских ауторских музичких права. Даље је утврђено да је тужени у свом објекту у Београду на адреси ул. Булевар Зорана Ђинђића бр. 126, као и у Новом Саду у улици Цара Лазара бр. 88 јавно саопштавао музичка дела, што је утврђено записницима о извршеној контроли. Тужилац није туженом испоставио рачуне којима би туженог задужио за износ ауторске накнаде, а туженом је послао опомену дана 22.05.2014. године којим га је позвао да у року од 8 дана од пријема опомене прибави дозволу тужиоца за коришћење предмета заштите и исплати накнаду која се за

коришћење предмета заштите плаћа. Оценом изведених писаних доказа, исказа саслушаних сведока и туженог, те налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, првостепени суд закључује да је тужбени захтев за износ ауторске накнаде од 10.855,00 динара основан, па у том делу исти усваја, док у преосталом делу тужбени захтев који се односи на исплату износа троструке накнаде са законском затезном каматом одбија.

Овакав закључак првостепеног суда правилан је у делу којим је обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 9.150,00 динара на име ауторске накнаде са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате, јер је у наведеном делу на утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право. Правилно првостепени суд закључује да обавеза туженог да плати накнаду за јавно саопштавање музичких дела, произлази из одредаба чланова 19, 152. и 153. Закона ауторском и сродним правима. Ради се о имовинском праву аутора музичког дела, који се остварује преко колективне организације за заштиту права. Тужилац је колективна организација основана у складу са Законом о ауторском и сродним правима и овлашћен је да у своје име, а за рачун носилаца права наплаћује накнаду за коришћење музичких дела. Како је у првостепеном поступку утврђена чињеница јавног саопштавања музичких дела у објектима туженог, тужени је у обавези да за предметни период за јавно саопштавање музичких дела исплати накнаду у складу са тарифом тужиоца.

Без основа се жалбом указује да тужени нема објекат на адреси из записника од 20.11.2012. године, јер се ознака кућног броја 88 уместо 98 у ул. Цара Лазара у Новом Саду, може сматрати техничком грешком, у ситуацији када је тужени у свом исказу на рочишту 23.03.2015. године потврдио да има продавницу на адреси Цара Лазара бр. 98 у Новом Саду, а и сам тужени у жалби такође чини техничку грешку, када наводи да тужени нема продавницу на адреси Цара Душана бр. 88.

Правилна је и одлука првостепеног суда којом је туженог обавезао на исплату законске затезне камате на износ ауторске накнаде од 20.06.2014. године до исплате у складу са постављеним тужбеним захтевом, јер је покретањем овог поступка тужени пао у доцњу. Подношењем тужбе тужени је позван да испуни обавезу па тужиоцу у складу са чланом 324. став 2. Закона о облигационим односима припада затезна камата од дана подношења тужбе до исплате.

Међутим, не може се прихватити становиште првостепеног суда у делу којим је тужени обавезан на плаћање износа од 1.735,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате. У наведеном делу првостепени суд материјално право није правилно применио, јер се ради о износу на име обрачунаог пореза на додату вредност.

Према одредбама члана 3. став 1. Закона о порезу на додату вредност предмет опорезивања су испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности. Чланом 5. истог закона у ставу 3. тачка 1. прописано је да се прометом услуга у смислу овог закона сматра и пренос, уступање и давање на коришћење ауторских и сродних права, патената, лиценци, заштитних знакова, као и других права интелектуалне својине. Првостепени суд правилно закључује да тужилац није дужан туженом да испостави рачуне, јер је на страни туженог дошло до коришћења музичких дела без дозволе тужиоца. Међутим, не постоји ни обавеза туженог да тужиоцу плати ауторску накнаду увећану за износ пореза на додату вредност, јер конкретни облик коришћења предмета заштите на страни туженог не представља промет услуга у смислу члана 5. Закона о порезу на додату вредност. Наведеним чланом је предвиђено да се прометом услуга сматра пренос, уступање и давање на коришћење права интелектуалне својине, па се прометом

сматра уступање права интелектуалне својине до кога долази споразумом носилаца права и корисника. Неовлашћено коришћење предмета заштите не сматра се прометом услуга у смислу наведеног члана 5. Закона порезу на додату вредност, па нема основа да се на износ ауторске накнаде код неовлашћеног коришћења музичких дела обрачунава порез на додату вредност. Правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање, применом цитираних законских одредаба Закона о порезу на додату вредност, тужилац нема право на наплату обрачунатог пореза на додату вредност на износ ауторске накнаде која је предмет спора.

Имајући у виду наведено, првостепена пресуда је потврђена у делу у коме је тужбени захтев усвојен и тужени обавезан на исплату износа од 9.150,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате, а иста је преиначена и одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на исплату износа од 1.735,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2014. године до исплате.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ова одлука је потврђена, јер тужени није у складу са чланом 163. став 2. Закона о парничном поступку определио врсту трошкова чију накнаду тражи. Зато би одлука о накнади трошкова поступка сразмерно успеху тужиоца у спору била на штету жалиоца, што у смислу члана 395. Закона о парничном поступку није дозвољено.

Следом наведеног на основу члана 390. и члана 394. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/МС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Јасмина Стаменковић, с.р.**

За тачност отправка